

„Végül mindannyian filozófusok leszünk”

Visszaemlékezés a Kautz Gyula Szakkollégiumban töltött évekre

Sokszor eszembe jut az édesanyámtól hallott definíció a városra: „A város, az a település, aminek állandó színtársulata és közházája van.” Egyetemistaként, majd kutatóként sokféle meghatározással találkoztam és egyre jobban értem és érzem ennek a személyes megközelítésnek az igazságát. Ahhoz, hogy egy színházat fenntartsanak, olyan lakosság szükséges, amelyiknek anyagi lehetősége és igénye is van arra, hogy a városban kéznyművészeti társulatra legyen a kultúra és olyan életteret tud biztosítani, ahol művészek tudnak és akarnak élni. Nevezhetünk bármit bárminek, de ahol esténként nem találunk 80–100 embert, akinek igénye van arra, hogy színházi élménye legyen, szerintem kulturális értelemben soha nem lesz város.

Az egyetemeken esetén a szakkollégium tölti be a „színház” szerepét. Itt is igaz az, hogy hívunk bárminek is egy intézményt, az egyetem az, ahol életképes egy szakkollégium. A szakkollégium működésének az alapja annak a belátása, hogy az értelmiségivé váláshoz a szakterület magas szintű ismeretén túl szükség van közösségre, hosszú távú gondolkodásra és az értékek tiszteltére. Egy jó oktatási intézmény magas szintű szakmai ismeretek megszerzésének a lehetőségét biztosítja a hallgatóik számára, kiváló oktatói vannak, jó infrastruktúrája és a munkaerőpiac visszaigazolja a kiadott oklevelek értékét – de ettől még nem lesz egyetem. Ezek a matematikából jól ismert „szükséges, de nem elégséges” feltételek.

MIT ÁRUL EL AZ INTÉZMÉNYRŐL A SZAKKOLLÉGIUM?

Az egyik legfontosabb kérdés, hogy az intézmény számára mit jelent a szakkollégium, mit vár tőle, mivel támogatja a működését. A szakkollégium szellemi szabadsága az egyik legjobb indikátora az egyetemi működésnek. Vállalható a valós szakmai vita, meghívható-e olyan előadó, aki nem a főáramhoz tartozik? A Kautz Gyula Közgazdász Szakkollégiumban az egyik meghatározó élményem a „Pénzügyminiszterek vitája volt” a kétezres évek elején, ahol a szakkollégium akkori vezetője Farkas Péter nyilvános gazdaságpolitikai vitára hívta meg Varga Mihályt és László Csabát. Az eseményre annyian regisztráltak, hogy megtelt a D előadó.

A szakkollégiumi programigazgató személye és kiválasztása is egy érdekes téma. A klasszikus értelmiségi útválasztás kérdése természetesen a programigazgatók számára is megválaszolendő: a saját szobrát akarja formálgatni (ami szerencsés esetben egy fél évszázad múltán elhelyezésre kerül az egyetem aulájában), vagy a szakkollégium útján szembejövő feladatokat próbálja a lehető legjobban megoldani. Ha a pozíció

fontos karrierlépcső az egyetemen és jelentős anyagi megbecsülés kapcsolódik hozzá, az az előbbi, a garantált szakmai függetlenség az utóbbi szerepfelfogású programigazgatók számára kedvező. Hozzám ez az utóbbi szerepvállalás állt közelebb és igyekeztem megoldani minden megoldható feladatot és a munkát egy folyamat részének felfogva, biztosítani az értékmegőrzést és az átmenetet.

Az Országos Pénzügyi Esettanulmányi Verseny a Kautz Szakkollégium programigazgatóinak egyik próbaköve. Pályázatokból, egyetemi és vállalati támogatásokból és magánadományokból jött össze a költségvetés, jellemzően az utolsó, vagy az az utáni pillanatokban. Programigazgatóként nehezen felejtető élmény volt, amikor 3 munkanap alatt 27 alkalommal kellett valamilyen gazdasági irodában aláírásokat kérni, különböző dokumentumokra, amikről korábban egyetemi docensként azt sem tudtam, hogy léteznek. Néha azért kellett menni, mert az aláírás sor nem volt elég hosszú és az ügyintéző kolléga nem érezte közel magához azt a feladatot, hogy meghosszabbítsa. Ezek a történetek akkor nagyon bosszantóak voltak, de az évek múltával kedélyes sztorikká nemesültek vagy a felejtés jótékony kódéba vesztek. Ami megmaradt és tovább él, az a bajtársiasság szívet melengető érzése.

A Szakkollégium szeniorjai, akik egyetemi kollégák, vezetők lettek – Czipf Csongor, Filep Bálint, Koppány Krisztián, Kovács Zsolt, Kovács Norbert, Reisinger Adrienn, Vinkóczi Tamás – segítséggel, tanáccsal, sőt néha pénzzel, munkával, idővel, türelemmel... és még ki tudja mi mindennel támogatták az OPEV létrejöttét. Norbi egyszer, amikor épp az OPEV alatt küzdöttem tüdőgyulladással, a „magyar hangom” is volt a megnyitón. Papp Ilonának, a Kar akkori és Remsei Sándornak, jelenlegi dékánjának a részvételére, közreműködésére is mindig számíthattunk. Berkes Judit és Kurucz Attila, nem csak a munkában vette ki a részét, hanem kiváló humoruk a legreménytelenebb helyzeteken is átsegített. Az óriási nevetések, a helyzetkomikumok, a nagy mentések... felsorolni is hosszú lenne mi mindent oldottunk meg együtt. Külső vállalati kapcsolatok közül Sárdi Tibor és Mészáros János – akik ma már címzetes docensei a Széchenyi Egyetemnek – szakmai támogatása nélkül az OPEVek nem jöhettek volna létre.

Rendkívül sokat kaptam a Szakkollégiumtól az alatt a négy év alatt (2017–2021), amíg programigazgató voltam. Bár nagy valószínűséggel nem lesz szobrom sem a Széchenyi Egyetem, sem más egyetem aulájában, de fontosabb az, hogy tudtam-e adni valamit kollégáknak, hallgatóknak, szenioroknak. Gyorsan rájöttem arra, hogy a Szakkollégium nem az én utam – nekem a kevés ember is túl sok – de kapcsolatok, barátságok, megoldott feladatok nagyban hozzájárultak a saját útkeresésemhez és remélem a szakkollégiumi értékmegőrzéshez és átmenethez is.

Visszatérve a korábban feltett kérdésre:

MIT ÁRUL EL AZ INTÉZMÉNYRŐL A SZAKKOLLÉGIUM?

A megemlékezés címe Kerekes Sándor professzortól, a Corvinus Egyetem legendás professzorától származó idézet. Ennek szellemében: ha vannak olyan oktatók, hallgatók, szeniorok, külső támogatók, akik önkéntesen, a rövid távú megtérülés

igénye nélkül hajlandóak áldozni időt, pénzt, figyelmet a szakkollégium működésére, létrehozni, fenntartani, megújítani, újraindítani egy szellemi műhelyt, akkor „egyetemen” vagyunk. Magam részéről a barátságomon és részvételemen túl néhány színházjegy árával is mindig szívesen hozzájárulok a szakkollégiumi értékteremtéshez.